

[Petra Petersen.]

frokost aldrig kunne give et tilnærmelsesvis rigtigt billede af de økonomiske konsekvenser af denne foranstaltning. Det må nemlig erindres, at enhver nedbringelse af det offentlige udgifter til sygdomsbehandling — være sig på sygehuse, gennem sygekasser eller på anden måde — må godskrives de foranstaltninger, der er årsag dertil, og med den erkendelse, der består, af ernærings sygdommens årsager og betydning for sundheden kan der ikke næres berettiget tvivl om, at indførelsen af en skolefrokost vil bære gode renter.“

Må jeg gøre partiet venstre opmærksom på, at vi engang diskuterede skolebespising i denne sal, hvor venstre gik imod, men hvor to af venstres daværende medlemmer, som var eksperter på det område, nemlig direktøren for sundhedsvæsenet, medicinaldirektør Frandsen, og børnelægen Kirstine Ladefoged Jensen, gik ind for skolebespisingen. Når disse to kendte venstremænd gjorde det, var det givetvis, fordi de var klar over, hvilken betydning skolebespisingen har. De undersøgelser, der er foretaget angående børns ernæring, viser også, at forkert ernæring ikke altid behøver at være et direkte socialt problem, idet der også findes underernærede eller dårligt ernærede børn fra det, man kalder bedrestillede hjem.

Det kan imidlertid også være et socialt spørgsmål. Som husmor kan det kun glæde mig, at det virkelig er lykkedes venstres kvinder at overbevise partiet venstre om, af husholdningsrådet er meget nødvendigt. Mit parti har altid støttet det arbejde, husholdningsrådet udfører, men vi har også sagt, at det er en betingelse for rådets arbejde, hvis det skal have værdi for befolkningen, at befolkningen har mulighed for at købe den mad, som ernæringsmæssigt er den rigtige.

Det er ikke længere siden end sidste onsdag, altså i dag for en uge siden, at mit parti spurgte regeringen, hvad den ville gøre for at skaffe de børnerige familier mælk til priser, som en sådan familie kunne betale, og svaret var, at man ville sætte mælkeprisen ned med 2 øre pr. l og forringe kvaliteten. I den by, jeg kommer fra,

koster 1 l mælk i dag 90 øre. Det er en pris, folk ikke kan betale, og det betyder, at mælkeforbruget vil gå ned; netop i de hjem, hvor forbruget burde sættes op, vil det gå ned, og det går ud over børnenes sundhed. Det var husholdningsrådet, der førte an i den kampagne — en udmærket kampagne — for, at børnenes spisevaner skulle blive bedre, for at de skulle have sundere kost o. s. v., og det skal husholdningsrådet have tak for.

Vide skal man da også, at det koster penge at sætte sund kost på bordet. Jeg tænker her på mælk, æg, smør, brød og grønsager; selv fisk er jo dyr mad. Jeg har undertiden haft mine tvivl om, hvorvidt medlemmerne til venstre i denne sal — og undertiden kan jeg også godt tage medlemmerne til højre med — egentlig forstår, hvor svært det er for familier med børn at klare sig.

En af motiveringerne i dag for at afskaffe eller i hvert tilfælde nedsette statens tilskud til skolebespisingen har været, at de sociale kår var forbedret. Må jeg heroverfor have lov til at anføre et ganske simpelt lille regnskab, ethvert menneske kan forstå.

Jeg talte forleden med en arbejderhustru. Manden tjener 196 kr. pr. uge ved sit normale arbejde. Der er 3 børn i familien, 2 drenge på 15 og 12 år og en pige på 7 år. Hun sagde til mig: „Under 100 kr. om ugen kan jeg ikke sætte mad på bordet“. Jeg ved, hvad maden koster, jeg laver også mad, og jeg ved, at det er rigtigt. Nu spørger jeg: kan man for de 96 kr., der bliver tilbage af denne ugeløn, betale husleje, skat, fagforening, lys, gas, varme, sygekasse, tandpleje, medicin, lommepenge og tøj? Nej, det kan man ikke. Det ved ethvert menneske, der kan lægge 2 og 2 sammen, at det kan ikke lade sig gøre. Hvad sker der så? Denne kone, som i og for sig har nok at gøre i et hus med 3 børn, må gå på arbejde — hun får halvdagsarbejde — og så tager manden aftenarbejde. Det er vor velfærdsstat i en nøddeskal!

I øvrigt forstår jeg ikke rigtigt det, der har skinnet igennem i dag, at en landkommune ikke skal være med til at betale for en bykommune. Jeg ved, at der er nogen, der siger: det er ikke „mine“ børn og „dine“